

LA CAMPANA DE GRACIA

UN ALTRE CIRI TRENCAT.

Anem, tórnisen al llit que aixó es la luna.

CONFERENCIAS POLÍTICAS.

SOBRE LA CARTA MANIFEST D' EMILIO CASTELAR.
III Y ÚLTIM.

ALGUNS donan á barato la idea federal: despues de lo que ha succehit quan tractavam de plantejarla, ja siga perque 'ls horrorisa 'l recort de Cartagena, Murcia y Andalusia, ja perque son amichs del presupost y dels alts cárrechs y perconseüent de la centralisació, tronan contra 'ls que 'ns dihém federales encare, y limitan las sèvas aspiracions á la república democrática.

No falta qui senyala á n' en Castelar, al honrat patrici entre 'ls d' aquest número: no falta qui despues d' haver llegit sa carta manifest fa ressaltar que no pronuncia una sola vegada la paraula "federal."

¿Vol dir aixó sol que Castelar renuncihi á una idea que ha predicat sempre? ¿Vol dir que plegui de cop una bandera que sempre ha enarbolat?

Dos rahons mol poderosas hi ha per afirmar lo contrari.

Anémlas á veure.

L' últim dia de l' Assamblea pronunciá en Castelar un discurs, notable sobre tot per la seva franquesa.

Cartagena alentava encare: bullian las ambicions en lo seno de aquell cos deliberant, una part del qual á ulls cluchs hauria seguit á en Castelar, encare que hagués sigut al abisme de la inconseqüencia.

La rebeldia de Cartagena y la seguretat de contar ab los seus, podian fer y exigian de un home com Castelar, que portés sa franquesa fins al extrem mes exigible, que renegués de la idea federal si 'n tenia ganas, si 's sentia arrepenit d' haverla professada.

Los moments eran solemnes: lo cor de 'n Castelar parlava: y á pesar de tot irenegá de la federal?

No: digué que la considerava pèl moment irrealizable; pero no impossible en lo porvenir: mes digué: afirmá que creya que hauriam de passar déu anys lo menos pera que pogués establirse.

Si haurán de ser déu ó cinch ó vint, es lo que no pot dir en Castelar ab plena seguretat, pus aixó depen mes que de res de l' educació del poble, de sa cordura, de son tacto y sentit práctic: al dir que l' aplassava per déu anys ho deya únicament baix l' impressió terrible de l' insensata rebelió de una part del nostre partit, y de segur que en Castelar mateix voldria enganyarse, y veure que l' exemple y l' experiencia de lo succehit hagués despertat al poble, fentlo apte pera plantejarla tal com se déu, millor dintre d' un any que dintre de dos.

Sobre aixó que dihém hi posariam las mans al foch, pus sabém fins ahont arriba la pureza d' intents del nostre amich l' eminent orador.

—Pero si en Castelar vol encare la federal, per mes que siga aplassantla, dirán alguns, ¿perqué en son últim manifest res nos diu de ella, y 'ns parla sols de la República possible?

¿Perqué? Perque en Castelar ha donat mostrats sempre de un tacto polítich, que no ha demostrat cap mes dels prohoms del nostre partit fins are; y son últim manifest es una proba palpable d' aquest tacto que tothom te de regoneixeli.

Examiném en quina ocasió publica aquest manifest y despejarém la incognita.

S' acaba de donar lo cop d' estat: los homes de la Revolució Setembre, monarquichs un temps de D. Amadeo, 's troban duenyos de la situació. ¿Qué han de fer? ¿Restaurar la monarquía borbónica? ¿Repassar lo pont d' Alcolea? Imposible: fora aixó suicidarse: fora entregarse á la venjativa sanya de la familia destronada: fora confessar un error que no pot confessarse, perque no es tal error.

¿Han de tantejar donchs, un segon ensaig

de monarquía estrangera? Despues de lo succehit ab la dinastia saboyana, fora una insensates, mes que una insensates, una irrisió sens exemple.

¿Quin camí 'ls queda donchs? Cap mes que 'l de conservar la República.

¿Qué fa en Castelar al ferse aquestas lógicas reflexions?

Véu que son republicans, sino per antecedents, sino per gust, per necessitat; y en lloch de suscitarlos una oposició que 'ls desesperaria, y que desesperats podria durlos fins á l' ideadesuicidarse, restablint lo trono borbónich que fora, confessemho, la major calamitat que 'ns podria cabre, en lloch de ferlos oposició, encarrega á sos amichs y correligionaris, que mentres los de govern sigan republicans, mentres tingan de serne, ó al menos tingan de dirse'n, se mantingan benévols y confiats en la ley de la lógica y de la rahó natural.

Y quina es aqui la ley de la lógica? Lo triunfo de la República verdadera, que si nostres enemichs d' avants avuy la regoneixen, l' acatan y la practican, nostra tornarà á ser la situació y quedarà en nostras mans tan mes assegurada, quan mes haguém sapigut mereixela per la nostra cordura y confiansa.

Y en Castelar que véu que 'ls mateixos desmans dels cantonalistas han produhit en la opinió una reacció conservadora, ell que gosa en lo pais de grans simpatias, ell que ha sapigut caure ab honra y ab honra mantenirse en la cayguda, rehasant sempre 'l poder mentres la situació actual no 's legalisi, en Castelar déu considerarse ab dret y ab forsa y ab prestigi suficient per tornarse á veure al frente de la situació, prestigi, forsa y dret que l' hi regoneixen sos mateixos adversaris, los mateixos que s' han aprofitat del tres de Janer, y que perderia sens dupte en un moment, si en aquest instant de repós y de calma, en lloch de parlar de lo possible, parlés de lo difícil: en lloch de dir: vull avuy, demá mateix la república possible: digué vull avuy, demá mateix la república federal ab totas sas lógicas y naturals conseqüencias: si en lloch de parlar del medi d' arribar á aquesta república federal, parlés únicament del fi, destacat d' aquest medi.

Veus aquí perque en Castelar en son manifest no parla de la paraula federal.

Ell la vol com la mes ardent; pero no sacrifica á la forma la idea: no sacrifica á la precipitació, l' ideal de tota la seva vida. ¿Que 'n treuriam de voler la federal per demá mateix, si aquest demá aniria allunyantse á pesar nostre y quant mes violents foran nostres esforços, mes decaiguts quedariam, mes impossibilitats de treure'ns del damunt l' inmens pés que 'ls cantonalistas van llansarnos?

Es precis que aprenguem ja á tenir calma y sentit práctic; y ab calma y sentit práctic, aixis com no podém desfernos de una idea que hem proclamat sempre, hem de mirar que 'l nostre ideal no 'ns cegui y 'ns precipiti al abisme de la impotencia.

¿Qu' hem de fer donchs? Estudiar la forma federal: plantejarla resoltament quan preparats estiguém per plantejarla.

Pero sobre tot fer que no 's perdi la democracia, fer que no 's perdi la república: ja que com hem dit la democracia es superior á la república y la república y la democracia son superiors á la federació.

Donar temps al temps, y recordarnos de lo que 'ns ha succehit: considerar que 'l zel exagerat es tant dolent ó mes que l' indiferencia: respectar als homes eminentes que en lo nostre partit mes dignes de respecte 's fassan, y pendre la resolució de abandonar tot medi de forsa, y de conquistar ab la legalitat, lo dret y la justicia.

Per algo aspirém á que la ley siga la única forsa: lo reynat de la democracia, l' únich imperi: la república y la federació l' indestructible temple de nostras institucions lliures y dignes.

BATALLAPAS

Diu lo Terso en son manifest que 'ls oficials de nostre exércit atacavan las trinxeras carlistas al crit traidor de «viva 'l rey!»; pero que encare no 's veyan dintre, donavan lo crit de «Viva la república.»

Alguns carlins que s' hi trobavan, dihuen que mal lo Terso pot afirmar aixó no haventse trobat com no 's trobá á las trinxeras: que lo que diu es una mentida....

—Será una mentida, si voléu exclaman los mes fanátichs: hasta sent mentida 'l Terso déu dignificarse als ulls de sos ardents partidaris: no olvidem jamay qu' es rey de dret diví, y sent rey ungit per Déu no pot enganyarse ni enganyarnos.

—Si: rey de dret diví, y com á tal, exclamo jo, sembla que ha rebut ds Déu una part de la seva potencia creadora. Lo Terso no creará 'l mon, ni siquiera una nació per reynarhi; pero, ningú pot negarli que crea cada guatlla que canta.... 'l misteri.

L' altre dia van agafar en aquesta ciutat al assistent de 'n Miret.

Com que 'l seu amo está malalt, havia vingut á Barcelona á divertirse.

De passada tractava de comprar un bras de fusta per en Miret; pero 'l pobre minyó s' haurá de quedar per are ab lo bras tallat y l' assistent prés.

Encare no s' ha inaugurat la línea férrea de Granollers á Vich, y ja 'ls carlins han causat desperfectes á la via, embargat una locomotora é imposat á l' empresa una forta contribució.

¡Ah! es que aquestes salvatjes temen mes que una columna de tropa, la columna de fum de la locomotora.

Aquella pot destruir mes ó menos carlistas: pero aquesta última está destinada á destruir alguna cosa més: está destinada á destruir lo carlisme de l' alta montanya.

Corria dias endarrera per Madrit la véu de conciliació entre 'ls partits.

L' *Epoca*, lo periódich alfonsí mes expert é intencionat se mostrá enemich acérrim de tota conciliació

¿Qué hauriam de fer donchs los partidaris de que cap mes Bcrbó siga lo rey d' Espanya?

Donar á l' *Epoca* un disgust cada moment y conciliarlos.

L' *Independencia* dirigintse al Capitá general de Catalunya, l' hi recordá 'ls magnífichs serveys que havia prestat contra 'ls carlins los cos de franchs manat pèl Xich de la Barraqueta, expresant de pas son desitj de que tornés á restablirse.

Lo *Brusi* ab una vivesa impropia de la seva edat, digué:

«L' *Independencia* proposa que tornin á armarse 'ls batallons franchs federalistas disolts despues de la matansa de soldats que feren á Sarriá.»

¡Ah! si 'ls cossos franchs en lloch de cridar ¡viva la República! cridessin ¡viva Alfonso! ¿hi hauria cap gosset peté que 'ls lladrés aixis desde tant llany?

Respongui 'l *Brusi*.

Dijous ja correrán capellans pèl carrer: pero capellans vestits ab tots los drapets blancs y daurats, capellans precedits dels municipals de caball, dels gegants y dels nanos.

Una pregunta: ¿Anirán lo divendres ab sota y ab barret de teula com avants?...

Esperém ab ansia veurho, per coneixe si 'l disfressarse d' homes, es efecte de la por ó de la comoditat.

Hi ha certs actes que consoian.

Un golut que 's cremi fá riure: un lladre que mentres roba un rewólver per exemple, aquest se l' hi dispara, y l' hi allotja las sis cápsulas á la cama, es un fet francament que distréu.

Tot lo que siga trobar en lo mateix pecat la penitencia, es halagador y curiosíssim.

Are bè: las Vascas y Navarra son las provincias eternament rebeldes: are han aixecat carlins, y 'ls han vist aumentar plenas de sant entusiasme.

Pero com mes han aumentat los carlins, mes necessitats han sentit perque ells, amigo, tenen de viure.

¿Y qui ha pagat la festa principalment? Navarra y las Vascas: esquilmadas y escorregudas com esponjas, quan no tenen que dar, los carlins los fan saltar la sanch á garrotadas.

Y ellas que vajan aixecant partidas, que aquestas las hi aixecarán la pell.

Molt s' ha parlat aquests dias de la missió del embaixador alemany en Madrit y de sas entrevistas ab lo ministre d' Estat.

Los alfonsins que ja 'ls sembla menjarse la poma han donat lo crit d' alarma.

Y tenen rahó 'ls alfonsins: Alemania no podria consentir que s' establis un Borbon á Espanya, ab lo perill de que un altre se 'n establis á Franssa y cinch ó sis mes á Italia, lo mateix que avants.

Alemania ha declarat una guerra á mort al clericalisme, á Roma, á tot lo que fá olor de ultramontá.

Y los Borbons y las xinellas del Papa tenen algun pant de contacte.

Are que 's pensi ab una candidatura alemana com diuen los alfonsins després de lo que ha passat ab D. Amadeo, no es la Alemania tant tonta.

Los alfonsins cridan y cridan ab rahó; pero 'ls republicans tindrem rahó també sentint los seus crits y las sèvas exclamacions ab la riarella als llabis.

La Diputació á guerra de las Vascongadas ha imposat á la propietat d' aquellas provincias una contribució de un 1.000 per cent, de la renda anual que donan.

De modo que 'ls propietaris haurán de satisfacer de una sola vegada, 'l valor de las sèvas rendas durant déu anys.

Y si no tenen monissos, garrotada que te crió, que aquest es lo medi contundent que emplean los carlins.

Ab lo seu pá que s' ho menjin!

La partida Andéchaga contava 1.400 carlistas.

Mort lo cabecilla se n' han retirat, segons noticias, 1.113.

Per ço diu tothom que las partidas carlistas son altras tantas manadas de moltons.

Desapareix lo rabadá... y 'ls moltons se desbandan.

Los voluntaris de Reus lo divendres passat anaren á Maspujols.

Hi havia allí 'l comandant militar carlista y alguns dels seus: los embastiren los valents voluntaris, y 'ls carcas fugiren á galop deixantse'n cinch d' estesos, entre aquests lo títulat comandant.

¡Ay! si á totes las poblacions de una mica d' importancia hi hagués la milicia popular organizada!...

Prou se substituirian bèn aviat las inmorales corridas de toros per las morals y civilisadoras corridas de carlins.

Escoltéu als alfonsins: llegiu lo *Brusi*:

«Que 'l país, diu, necessita una solució cla-

ra y deierminada, cosa es que ningú pot ja posar en dupte: que la opinió está formada en aquest mateix sentit no es menos evident: que en lo Nort com en lo Sur, en Castilla com en Catalunya 's té per cert y ben averiguat qu' es forsós arribar á aquesta solució pera terminar la guerra civil y tornar á Espanya la tranquilidad de que careix, tampoch poden negarho mes que aquells que vulgan enganyarse.»

Es la primera vegada que doném la rahó al *Brusi*: lo país vol algo: la guerra no pot acabarse sense aquest algo: sense aquest algo no pot la pau restablirse: pero tinga entés que aquest algo no es l' Alfonso: aquest algo es la República definitivament establerta, reconeguda y practicada.

Algunas familias de Bilbao conegudas per sas ideas absolutistas, que abandonaren la vila invicta avants del bombardeig, després que 'l siti fou aixecat, tingueren la poca pena de tornársenhi.

Pero 'l poble s' indigná de tal manera, que l' autoritat no tingué altre medi que donarlos ordre de que abandonessin immediatament la població.

Son, efectivament indignes de l' atmósfera de Bilbao. los qui tan cobardament han obrat avants del siti y tant poca vergonya han demostrat després del mateix.

MODO DE CONEIXE ALS POLÍTICHS.

Si algun cop á algú convenen polítichs, y 'ls vol trobá, segú que 'ls coneixerá veyent no mes lo que prenen.

L' entusiasta que sols vol pegar foch al matalás, que diu que 's lo que fa 'l cas, 'l veuréu que pren lo sol.

Federal que creu va bé seguint 'l sistema ó art que seguia en Castelar, aquest sempre pren café.

Madur, fet un *botarate* que 's creu ser sabi y no sonso, defensant al xich Alfonso, veurás que pren *xocolate*.

Aquell que tan sols s' engresca y 's torna saragatero quant li parlan d' Espartero, casi sempre pren la fresca.

Radical que ab pochi afanys, seguint la corrent del dia, en republicá 's cambia, emulant son rey, pren banys.

Aquell que *ego te absolvo* no diu may quan te esperansa, de portá á cap sa venjansa, com que 's carlí, sols pren polvo.

Y en fi, aquells que sempre abonan als que puján, y á tots vents navegan bons ó dolents, sempre prenen lo que 'ls donan.

Ab aixó si á algú convenen polítichs, y 'ls vols trobá, segú que 'ls coneixerá veyent no mes lo que prenen.

S. ALSINA.

Ab una excusa ó altra treballan á Fransa los

partits monárquichs per la conservació del poder del mariscal Mac-Mahon.

Si s' examina bè la paciencia del poble francés se veurá que no un *mariscal*, sino un *mariscal* es lo que necessita.

Es tanta y tant gran la paciencia ab que 's deixa esquilar y posar ferraduras!...

Hi ha qui suposa que l' actual ministre de Hisenda tracta de restablir la contribució de *consums*.

Si 's verifica, desd'are augurém que será aquesta la contribució mes productiva.

¿Qué componen davant d' ella lo que redituan la territorial y la de subsidi?...

No está España *consuminse*?... Donchs vingan *consums*, que de *consumció* es de lo que 's gasta mes.

Dos companyias destacadas á Ramales retxásaren valentament á 1.300 carlins que las atacaren.

Aquest es lo premi d' anar Ramales *ab molt bonas companyias!*

A Filipinas s' ha descubert un altre desfalch considerable.

¿Quants que van empleats á Filipinas, me-reixerian quedarshi ab la condició de presidaris!

Tots los reys del mon, en un cas apurat, acudan als medis de son propi país.

L' emperador d' Alemania acut als medis alemanys.

L' emperador de Russia als medis russos.

¿Per qué, donchs, lo Terso, que preten ser rey d' Espanya se rodeja de estrangers y acut al estranger pels seus empréstitos?...

No saben perqué?

Perque per mes que fassa y que diga, may será lo Terso rey d' Espanya: lo Terso no pot ser res mes que rey d' *estrangis*.

L' *Epoca* assegura que una comissió ha portat al noy Alfonso una corona de flors nascudas en Bilbao durant lo siti.

Si la noticia es certa, francament nos xoca que mes nos estimém veure al fill de la Baleta coronat de flors y violas, que portant la corona real.

Y per ell mateix será mes cómodo, créguins.

Sota rosas hi há espinas; sota 'ls tronos guillotinas.

En l' acció de Salomó caigué una granada al bell mitj de un grupo carlista.

De l' explosió van morir vuyt llanuts y lo caball de un cabecilla.

Entre las llistons que rebín de Salamanca y 'ls concells del sabi Salomó, van á quedar los carlins plenament..... *destruïts*, com diu lo vulgo per compte d' instruits.

Hi havia un minyó, aficionat á la carrera militar.

Era fanátich, y al alsarse 'ls carlins se feu carlí.

Arribá á cabo, á sargento segon: fins arribá á sargento primer.

Ja feya molt temps que tenia aquest grau y 's trobava á Vilabella quan l' acció que últimament s' ha lliurat en las inmediacions d' aquella població.

—Avuy, avuy, guanyaré l' estrella esclamava plé d' entusiasme al veure que 'ls carlins eran molts y que 'ls soldats que 'ls atacavan eran pochi.

En aquest moment passá 'l capellá de Flix: lo caball que montava no sé perqué, doná una terrible cossa entre nas y ulls del ambiciós sargento.

Lo sargento caygué en terra: 'l retornaren y 's trobá que era encare sargento.

—¡Sargento! exclamava plé de tristesa: ab

las estrellas no mes que la pota del caball del pare capellá m' ha fet veure 'n tindria prou per ser coronel y tot.

Lo comadant militar carlí de Ripoll es un francés ferit en l' atach de Igualada.

Aquesta especie de serrador está enamorat; pero la xicoteta testimar á un carlí, y á un carlí francés per anyadidura? Uix... al dimoni.

Lo comandant té uns zelos endemoniats y hasta pensa fer que la xicoteta l' estimi, encare que siga de real ordre.

Mentres espera l' autorisació, ha privat que á Ripoll se fassa ball, per no veure al seu amor en brassos de un altre.

Aquest exemple de carlí enamorat, demostra que las bestias ab lo tracte que ab las personas tenen, sempre aprenen alguna cosa; pero per mes que aprenguin, sempre son bestias.

Fá poch que ha sortit una estadística molt curiosa.

Segons ella hi há en lo mon 3860 fábricas de paper, en las quals hi treballan 80 mil homes y 180 mil donas.

Cada individuó dels Estats-Units gasta 17 lliuras de paper: cada inglés 11 lliuras y mitja: cada alemany 8 lliuras: cada francés 7: cada italiá 3 y 1/2: cada espanyol 1 y 1/2 y cada rus una lliura no més.

La estadística déu estar equivocada, ja que desde que 'l Terso corra per las nostras montanyas, tant sols de *paper ridícul* ne gastan moltissims espanyols mes de una tonelada per dia.

Han dit alguns periódichs que 'l noy Alfonso, germá del Terso ha cridat al cabecilla Mora perque l'hi donga explicacions sobre 'ls fets de l' Alforja.

Los periódichs que donan la tal noticia ho han entés malament.

Los fets de l' Alforja son massa carlins, perque l' Alfonso tinga res que dirhi.

Lo cabecilla Mora ha sigut cridat únicament perque donga explicacions sobre 'l modo que té de omplirse las *alforjas*. ¡Res! Enveja miserable!

That is the question.

Una de las festas principals ab que vá obsequiarse al Czar en Inglaterra, fou un ball en lo palacio Buckingham.

En ell van tocarsi rigodons de 'n Offenbach.

De modo que, 'l género *bufo* va ficantse dintre dels palacios reals, may siga sino, perque 'ls pobles *bufan* de rabia.

Los carlins de 'n Saballs están que trinan contra l' Alfonso.

A Torelló dias endarrera cridavan ¡viva Saballs! ¡Mori l' Alfonso! ¡No mes faldillas entre 'ls carlins!

Si la broma va seguint aixís, es facil que aviat la Blanca 's torni *grogá*.

La columna de 'n Cirilot vá batre y dispersar las faccions de 'n Mora, Nasratat, capellá de Flix y capellá de Prades, prop d' Igualada, en lo siti conegut per hostel del Porch.

A l' hostel del carlí, vol dir lo parte: porch y carlí son dugas paraulas, lo sentit de las quals casi bé 's confon.

CANTARELLAS.

Fentme promesas d' amor
me vas di':—Es tant gran, t'ho juro
que tot no cabria al mon
y volías di' en un mundo.

P.

Be n' hi ha prou en lo mar d' aygua
bé n' hi ha prou d' aygua en lo riu,
donchs mes n' hi havia Pepeta
en lo ví que 'm vas dá ahir.

Molt trist estaré Marieta
quan cayga 'l fuliam dels arbres,
pus s' acostará l' hivern
y m' hauré de fé una capa.

T. DE S.

Jo de nits retiro d' hora
pus aixís m' ho han ensenyat,
á las déu surto de casa
y á la una me 'n hi vaig.

X.

Vaig errar la rifa grossa
d' un sol número no més:
tenia 'l tres mil quaranta
y sortí 'l quatre mil tres.

PH.

EPICRAMAS

—Vritat que per lliberal
s' ha de ser molt sabi Ribas?

—No sé perque dius aixó.

—Perque tots volen ser *llibres*.

M. M.

Pèl globo lo fill de 'n Valls
té fama d' intelligent:
ha dat gran impuls al vent.
—De quin modo?

—Fent ventalls.

Ab lo ventrilocuoo Penya
vá casarse la Ventura
y are aquell de franch l' hi ensenya
com sab fer la criatura.

Ballant la polka mazurka
amarrat de una estrangera,
vá en Pau fet un calavera
¡Lo que pot, Senyó, una *turca!*

A. F. O.

Digué un cómic revellit
á un cómic molt renombrat:
—Jo só un actor consumat
y tú un actor consumit.

P. P.

CUENTOS

Un jove va anar á un hostel ahont hi trobá per hostalera á una que habia sigut la estimada del seu cor.

Se feu servir entre altres cosas un ou en lo cual hi trobá lo principi d' un pollet.

Al véureho digué á la hostalera.

—L' ou que m' heu dat es com nostre amor.

—Que voleu dir?

—Passat.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR de la Campana.

Han remés xaradas dignes d' insertarse 'ls ciutadans Tres de secas, Jenani, Sabatas y mitjas blavas, Ramon Bonhome.

N' han remesas que per insertarse haurian d' arreglarse, los ciutadans Mariano Cadenet, Un barbé, Macari, Felip Ganyota, Un ciutadá de vila, Jordi Non y Nin, Carambola y Palos y Nou tantos y á casa.

Totas las demás que s' han rebut y que no quedan mencionadas, per tontas, mal versificadas, fáciles d' endavinar, mal combinadas ó per altres defectes no poden insertarse.

Ciutadá J. J. B. Lo que 'ns remet no podem insertarho.

—Un velocipedista. Lo mateix l' bi dihém.—Casilda Calderera. Idem. idem.—Pep Gardimany. Lo mateix, mateix.—Tarrasench enamorat. No fá per casa lo que 'ns envia.—Sabatas y mitjas blavas. Tampoch lo de vosté.—Un camállich. Y lo de vosté tampoch.—M. Cadenet. Tampoch, tampoch.—Un barber. Idem, idem.—Jordi Non y Nin. Lo mateix que tots los anteriors.—Un poca roba. Y lo mateix á vosté.—M. S. Sastre. Lo que 'ns remet aquesta senmana no fá.—Olivetes. Tampoch fá lo de vosté.—Sis profecies. Idem, idem.—Xato Tamarús. Aprofitarém lo quiento que 'ns remet.

—Xiribech. Com també algunas de las sévas cantarellas.—Gestus. També aprofitarém las sévas.—Pantomina. Lo primer dels seus epigramas es bonlich y l' insertarém.—F. Ll. y B.

Lo mateix farém ab alguna de sas cantarellas.—Tres de secas. Insertarém sas cantarellas y sos epigramas. are en quan á la poesia, encare que ben versificada, l' assumpte nos sembla molt poch nou.—Jenani. Una de sas cantarellas nos agrada y l' insertarém.—Jordi Trencapiats. La seva poesia ne sols desrolla un pensament mes vell que l' Espartero, sino qu' está mol. mal versificada.—Un aspirant á poeta. De versos castellans no 'n admetém, y 'ls serios y formals no poliichs tampoch fan per la Campana.—Balle. Tampoch nos agrada mes que uu dels seus similis, y es, precisament lo mateix de la passada senmana.—Magarrinyas. Lo que 'ns remet no sols nos sembla haverho rebut ja un altra vegada, sino també haverho publicat y tot.—Sabatas y mitjas blavas. L' edició de la lámina que 'ns demana está ja agotada.—Felip Ganyota. No saben á fé de dell lo que 's proposa enviant-nos composicions que ja han vist la llum en altres publicacions, composicions que no ha fet vosté, ja que ni s' quiera sab lo que se 'n diu copiarlas.—Un tísich. Celebrém que regoneixi lo que l'hi dihém: per lo mateix lo que l' altra senmana 'ns remetia no pot publicarse.—S. Pujadas. A la xarada que 'ns remet hi falta la solució.—Un soldat ras. Al últim hem llegit la seva llarga colecció de ireballets: bi ha alguna cosa bona y molta mes que no n' es tant. Hi ha que notar-ademés que alguna cosa de lo que 'ns remet l' ho hem publicat ja, y aixó fá que tinguém por de repe irho: á fi de evtarho xosté mateix s' hauria de cuidar de ferne la tria.

SOLUCIÓ

á la xarada y á l' endavinalla del últim número

Franca la DE-CLA-RA-CIÓ
vaig fé á Mercé ma estimada:
l' hi vaig dir só DAU-RA-DÓ
molt FU-MA-DÓ y CAN-TA-DÓ
JU-GA-DÓ y molt MEN-JA-DÓ,
sols la CÍNDRIA no m' agrada. (*)

GESTUS.

Han endavinat totas tres solucions los ciutadans Macari, Un camállich y Pantomina.

Han endevinat las 1.ª y 2.ª los ciutadans Magarrinyas, Felip Ganyota, Matasanos, F. Ll. y B., Un ciutadá de vila, Jenani y Quatre d' olla.

Han endavinat las 1.ª y 3.ª 'ls ciutadans Tarrasench enamorat y Ramon Bonhome.

Han endavinat la 1.ª no mes lo ciutadá Sabatas y mitjas blavas, Jordi Non y Nin, Carambola y Palos y Nou Tantos y Acasa. y la 3.ª no més lo ciutadá Pep Gardimany.

XARADA

I.

Al casarme ab dos tercera
una tres dos merexia
ja que gens no conexia
que dava molt mal primera.

De una *hu segona* n' es
tant infernal, que de bona
quarta tercera, á la dona.
no voldria veure mes.

Si per cas fosses solté
pénsathi molt al casarte
si com jo no vols trobarte
que al ferho un *tot vareig* sé,

PHILOPIO.

II.

Ah tot! ¿perque m' has robat
un bell mocador d' *hu tres*?
Mirat que aquesta tres dos
me te la treurás may més.

MARIETA Y CONCHITA MODISTAS.

ENDAVINALLA.

Lo que un tip causa
fes'ho invertit:
luego una feyna
dintre 'l jardí:
al instant llénsa'n
un gros sospir
y tot junt pensa
qu' es un carlí

GESTUS.

(Las solucions en lo próxim número.)

(*) Hem preferit á totas las solucions la de 'n Gestus, perque compren las diversas que atmet la segona xarada, remesas per un ó altre de nostres coloboradors.

IMP. DE LA V. Y F. DE GASPAR.—ATAULFO, 14.

L. Lopez editor.—Rambla del Mitj 20.